

НАД МАЙДАНОМ ГРОМИ, НА МАЙДАНІ – ПІСНЯ

У минулому номері газети в публікації «Село співало, селище слухало» автор цих рядків, згадуючи про концертно-оглядовий майданчик, майже не помилився. Бо того недільного дня грозові хмари сунули навздогін за аматорами з Перемилівки, котрі добиралися до Млинова двома зафрактованими мікроавтобусами. А коли сільські артисти прибули нарешті в селище, тут уже бешкетував вітер, розганяючи з майдану поодиноких глядачів. Час спливав, танули надії на те, що концерт відбудеться. Проте перемилівчани, як на диво, виявилися не полохливого десятка. Схоже, вони й не збиралися вирушати додому просто так – навіть не вклонившись. Очевидно, настрою їм додав всюдисущий Микола Муляр (він, як відомо, родом з Перемилівки), котрий запросив земляків на сцену, влаштувавши коротеньку фотосесію. І сільські аматори зі сцени вже не зійшли доти, доки не продемонстрували те, на що здатні. А залунала пісня – знайшлися й глядачі.

«Чом, зозуле сива, ти гнізда не в'єш, чом, матусю мила, долі не даєш...» Заспівали, затужили сільські жінки із вокального ансамблю «Горлиця». Кожна, либонь, вкладала у пісню не лише голос, а й душу. Бо натерпілися, настраждалися у тому безпросвітку, якому, здається, й кінця-краю не буде. Тільки й свята, що одягнеш вряди-годи вишиту сорочку та підеш поміж люди, розкажеш бодай у пісні про те, що наболіло.

«А сорочка мамина біла-біла, а сорочка мамина серце гріє...» Немов вгадує думки своїх односельчанок маленька солістка Наталка Осипчук. Для неї цього дня теж свято. Та чи й багато треба дитині? Вона співає – її слухають...

А ось давній наш знайомий – Микола Швець. Він часто телефонує до редакції і... диктує свої гуморески. Писати не може – інвалід зору. Тепер довелось побачити його в іншій, сценічній ролі. Адже Микола виступив на концерті в ролі акомпаніатора. Баян у його руках і сумував, і плакав, особливо тоді, коли ще один жіночий вокальний ансамбль – «Горлиця» виконував написану ним пісню.

На концерті прозвучали також сольні номери. Сподобалися присутнім виступи Надії Білозір, хореографічного ансамблю «Сонечко». І хоч не всі номери відзначалися високою виконавською майстерністю (у колективі й досі нема художнього керівника), проте аматори полонили іншим – щирістю, простотою. Про це засвідчили вишиті рушники і хліб-сіль, які привезли в дарунок млинівчанам аматори з Перемилівки. Одне слово – село живе, працює і... співає. Наперекір вітрам, дощам і громам летять хліборобські літа «над полянами, летять за обрій в синю даль». А разом із ними – і пісня. Зболена, вистраждана, але жива.

Василь ХУДИК.

На фото: під час дійства.